

WEEK-OVERPEINZINGEN

Onmiddellijk

Zij, die met den Bijbel vertrouwd zijn, weten hoe dikwijls in dat Boek het woord „onmiddellijk” voorkomt. Het is één van die termen die terugkeeren met de regelmatigheid van een klok, die de voorbijgaande uren slaat en iederen keer als hij slaat, onze aandacht en belangstelling vraagt. Maar belangrijker nog dan de groote frequentie van dit woord is de voortdurende en dringende nadruk dien de Bijbel er overal op legt, de dingen niet uit te stellen, niet te verschuiven tot morgen, maar ze aan te grijpen en te volbrengen op het oogenblik dat zij zich aan ons voordoen. En de diepere gedachte die ten grondslag ligt aan zulk een sterken aandrang is deze, dat er kritieke momenten zijn in ons leven, hooge momenten die beslissen en dat zulke momenten voorbijgaan. Wanneer wij ze niet aangrijpen wijkt de kracht terug waarmee ze tot ons kwamen en dan staan wij voor wat een moeilijke en onmogelijke taak is, terwijl het kort geleden nog een heerlijke gelegenheid was en een belofte. Er komen in den Bijbel dringende teksten en illustraties voor van zulke kritieke oogenblikken in het leven, varianten op woorden als deze: „Nu is het de welaangename tijd!” „Maak u op, word verlicht!” Er is een getij in de zaken der menschen dat, als het waargenomen wordt, vreugde en bevrediging brengt, maar als het verwaarloosd werd, geeft het teleurstelling en spijt.

Een verzuimde kans

Ik werd tot deze kleine predikatie geleid door een verzuim dat ik beging en dat niet meer hersteld kan worden. Tweemaal dezen zomer kwam ik met den trein langs de mooie stad Rome en tweemaal verzuimde ik langer dan de weinige minuten die de trein daar stilstaat er te verblijven om de tentoonstelling te bezoeken die in Rome gehouden wordt ter eere van Keizer Augustus. Nu ik deze gelegenheid heb laten voorbijgaan, voel ik mij een weinig beschaamd. Zelfs de korthed van tijd dien ik had, en de plannen die anders opgemaakt waren, zijn niet een afdoende verontschuldiging waarom ik deze prachtkans liet loopen.

Het is niet enkel Rome dat veel dank verschuldigd is aan Augustus, maar het is heel de beschaafde wereld. Hij heeft Rome ongemeen verfraaid, zoodat men gezegd heeft dat hij de stad aantrof uit baksteen en opgetrokken en dat hij haar achterliet met marmer overdekt. Hij bezat zeldzame gaven als regeerder. Vooral in de latere jaren van zijn leven, voerde hij een milde politiek en zocht hij het beste voor zijn volk, door te trachten hen terug te voeren tot de moraal en de religie.

Zijn volk beantwoordde zijn goede zorgen door hem te eeren met een eer, die ver het geoorloofde te boven ging. Zij gaven hem den naam van „Augustus”— wat beteekent „waard om geëerd te worden” of: als een god aangebeden te worden.

De eenige verwijzing in den Bijbel naar Augustus komt voor in Lukas 2 : 1, waar herinnerd wordt aan het beschrijvingsbesluit, dat ten gevolge had dat Jezus niet te Nazareth maar (zooals voorspeld was) te Bethlehem geboren werd.

De vrede, dien hij aan de Romeinen gaf, werd door velen aangezien als een voorbereiding voor Christus' geboorte. Geen oorlog, geen geluid van slagvelden werd op den aardbodem vernomen. Het zwaard en het schild hingen aan den wand. De strijdswagen stond stil, zonder bloed van de vijanden aan de wielen. De trompet sprak niet tot de gereedstaande legers. En Koningen zaten roerloos op hun troon alsof zij begrepen, dat hun Souvereine Koning stond geboren te worden.

Reizen in veiligheid

Maar laat ons vooral niet vergeten, dat het Keizer Augustus was die, zonder het te bedoelen of te weten, den weg

opende voor den man die een tijdgenoot van hem was, Paulus. Een van zijn grootste zorgen besteedde Augustus aan het verkeer. Het Keizerrijk werd onder zijn regeering verbonden door prachtige wegen; overal vernietigde hij de kleine wegen en liet ze door breede heirbanen vervangen, waarlangs handel en verkeer gemakkelijk en veilig werden gemaakt.

Wij weten tegenwoordig uit de nieuwere boeken, dat Paulus op zijn tochten niet behoefde te zweegen door oneffen, onherbergzame oorden, met al de groote gevaren die onze kinderlijke verbeelding gewoon was te verbinden met zijn reizen. Wij weten ook dat hij bijna nooit alleen hoefde te zijn op zijn weg: dat hij zich altijd heeft kunnen bevinden in de nabijheid van opmarcheerende Romeinsche legers, handelskaravanen, mannen die uit Rome naar de Koloniën reisden, groepen marskramers of gladiatoren op weg naar een of anderen provincialen schouwburg, waar zij hun toeren gingen vertoonen. Zoo gaven de groote wegen Paulus een schitterende gelegenheid om veilig en gemakkelijk van de eene plaats naar de andere te reizen, terwijl de culturele eenheid van het Rijk en de unificatie van de taal, door Keizer Augustus bewerkstelligd, het hem mogelijk maakten het Evangelie in een voor allen begrijpelijke taal te verkondigen en te verklaren. Naast God, zijn vele van deze dingen aan Augustus te danken.

Eerste gedachten meestal de beste

En nu keer ik terug tot waar wij begonnen: als groote uren komen, laat ons dan onmiddellijk handelen. „O,” zei ik, toen ik nog thuis was, „als ik in Italië ben, ga ik de tentoonstelling zien.” Dat waren mijn eerste gedachten, en eerste gedachten zijn meestal de beste. Er bestaan zeker terreinen waarop het misschien goed is te zeggen dat tweede gedachten de beste zijn. En toch — hoe dikwijls waren onze tweede gedachten niets anders dan concessies aan dingen die wij nooit hadden moeten toelaten.

Hoe velen lijden schipbreuk tusschen hun eerste en hun tweede gedachte. Wij gaven toe aan luiheid, aan een lager peil van gedrag; in mijn geval, aan de uitvlucht dat ik ook wel in boeken over Keizer Augustus kon lezen. Daarom besluit ik met de vrijwel aanneembare stelling, dat in zaken van gewicht onze eerste gedachten waarschijnlijk het dichtst bij Gods bedoelingen komen en bind ik u en mijzelf nog eens het oude woord op het hart „grijpt als 't rijpt.”

A. G. Barkey Wolf

KAGAWA EN ZIJN WERK

Eén dezer dagen hebben wij bezoek gehad van Miss Helen F. Topping uit Japan, secretaresse van het werk, waaraan de naam van den bekenden Japanschen Christen Kagawa is verbonden. De mededeelingen, die zij in verschillende kringen heeft gedaan over den Christelijken arbeid in Japan, het land dat op het oogenblik door zijn aanval op China alle aandacht tot zich trekt, hebben ons weer opnieuw iets laten zien van de merkwaardige werkingen van Gods Geest, die aan geen tijd, aan geen plaats en aan geen volk gebonden zijn.

Het is nog maar een jaar of zeven geleden, dat wij voor het eerst van Kagawa hebben gehoord. Het was ons een wondere openbaring van Gods vrijmacht, toen wij dezen man leerden kennen, die als jonge man onder de armsten van zijn volk is gaan wonen om dezen door zijn woorden en zijn daden te wijzen op Hem, die ook de ellendigen en verstootenen dezer aarde liefheeft. Wij hebben hem gezien als sociaal leider, die door verbetering der maatschappelijke verhoudingen de oorzaken van veel ellende trachtte weg te nemen. Wij hebben hem gezien als prediker van het Evangelie aan geheel Japan, als organisator van een groote beweging,

die beoogt de massa van het volk tot de Kerk te brengen en de Kerk tot de massa.

Velen in ons land hebben door de boeken van en over Kagawa, die in het Nederlandsch zijn verschenen, een diepen indruk gekregen van dezen man, die ondanks zijn zwakke lichaam een reusachtigen arbeid verricht en zijn leven verteert in den dienst van zijn Meester als een kaars, die opbrandt voor God.

Kagawa is, hoe ver hij ook van ons verwijderd is, voor ons een bekende figuur geworden en zoo grijpen wij gaarne iedere gelegenheid aan, om meer van hem te hooren.

Kagawa is, wat allerlei groepen en partijen ook van hem mogen zeggen, een positief Christen. Hij komt daar ook openlijk voor uit.

Het Japansche volk neemt de dingen altijd heel ernstig. En ook Kagawa is een ernstig man. Maar tegelijk kan hij vroolijk zijn met zijn kinderen als een kind. Klagen doet hij nooit, ook niet bij het ernstigste lichamelijke lijden. „Er is voor mij niets anders te doen,” zegt hij, „dan al wat ik heb en ben toe te vertrouwen aan God en Zijn leiding. Wanneer ik de onmetelijke liefde van God ervaar, zooals die haar hoogtepunt bereikte in het kruis; wanneer ik mij Gods genade bewust word, die groot genoeg is om al mijn zonden te vergeven; zelfs wanneer ik gedompeld word in een schijnbare zee van moeilijkheden, dan moet ik ook nog hierin zien de liefde en de genade van God.”

Kagawa is het type van den echten Japanschen Christen, die meevoelt met de nooden van zijn volk en toch onbeschoornd durft opkomen voor de eischen van Gods Woord. Ook bij de ontwikkeling en den opbouw van de Japansche Christelijke Kerk treedt hij op voor het eigen, inheemsche karakter van deze Kerk. De Japansche Kerk is in hoofdzaak gesticht door de Amerikaansche Zending, die volgens bepaalde eigen methoden werkt. In het verleden beschikte deze over enorme kapitalen, waarvoor allerlei „institutions” werden gesticht: scholen, clubhuizen, Y.M.C.A.-gebouwen en dergelijke. En ook nu de geldmiddelen minder ruim vloeien, wil zij nog gaarne het geld, dat er is, steken in zulke groote, indrukwekkende stichtingen.

Kagawa ziet dit anders. Miss Topping vertelde, dat hij bij de herdenking van een jubileum van de Y. M. C. A., waar hij als lid van het bestuur een feestrede hield, openlijk zijn afkeuring uitsprak over deze Amerikaansche manier van werken. Wat Japan noodig heeft, zeide hij, zijn menschen, die in eenvoudigheid er op uit gaan om de duizenden en tienduizenden in hun eigen omgeving te bereiken door Zondagschoolwerk, Bijbelkringen, colportage. Daarvoor zijn geen groote, dure gebouwen noodig, maar toegewijde werkers, die in de stad en op het land de hungerigen naar het Evangelie opzoeken en voeden.

Hoe denkt Kagawa over den aanval op China? Dat is natuurlijk op het oogenblik de brandende vraag. Hij is er natuurlijk tegen, want hij is er altijd tegen, kwesties met de wapenen te beslechten.

Het agressieve streven van Japan keurt hij af, al beseft hij zeer goed de moeilijkheid voor zijn volk om aan de toenemende bevolking een bestaan te verschaffen. Hij meent, dat een uitweg uit de economische moeilijkheden te vinden zal zijn door coöperatieve samenwerking op economisch gebied tusschen de volken, en door aan de Japanners te leeren door nieuwe landbouwmethoden nieuwe bestaansmiddelen te vinden.

Kagawa getuigt tegen den oorlog. Wanneer de regering hem niet toelaat te spreken, dan maakt hij gedichten en als ook dat niet kan, maakt hij teekeningen. Miss Topping toonde hiervan een merkwaardig voorbeeld.

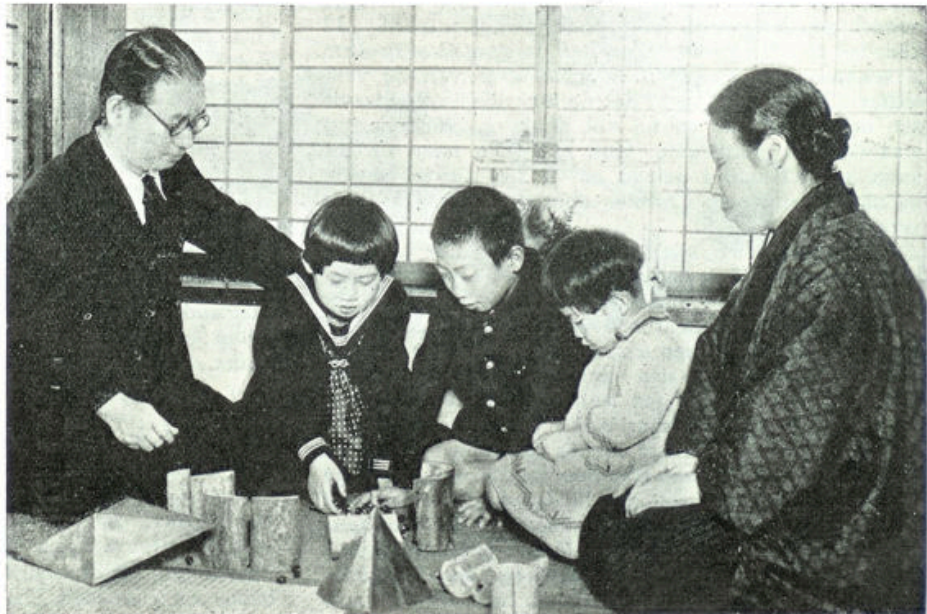
Kagawa heeft een teekening in enkele primitieve lijnen gemaakt van den intocht van Jezus in Jeruzalem, waar men den Heiland op een ezel ziet rijden op een weg, waarlangs groote steenen liggen. Het onderschrift luidt: „De steenen spreken.” (Lukas 19 : 40.)

De evangelist Mattheüs ziet hierin de vervulling van de profetie van Zacharia, (9 : 9 en 10.) waar gesproken wordt van een Koning, die rechtvaardig is en een Heiland. Hij rijdt op een ezel, het dier, dat voor den arbeid werd gebruikt, terwijl vers 10 spreekt van het uitroeien van de paarden, de dieren van den oorlog, en gezegd wordt: „En hij zal den heidenen vrede spreken.” Zoo geeft Kagawa in deze teekening een oproep tot den vrede. Wanneer hij niet spreken mag, zullen de steenen roepen.

En wat heeft hij nu met deze teekening gedaan? Men heeft duizenden handdoeken laten weven met deze teekening erop. Door geheel Japan zijn deze verspreid, en ieder, die ze gebruikt, weet wat Kagawa er mee bedoelt.

Zoo brengt Kagawa ook in moeilijke tijden het Evangelie des vredes.

Dr Ir H. G. v. B.

De familie Kagawa